

Den samaritanske kvinnen

Da den samaritanske kvinnen oppdaget at hun sto overfor en profet, ville hun vite om åndelige problemer: tilbedelse, og la hennes personlige behov stå i bakgrunnen.

Den samaritanske kvinnen

«Kvinnen sa til ham: Herre, jeg ser at du er en profet!»
(Johannes 4:19)

Introduksjon

Evangelisten Johannes skrev at alt han skrev var ment å få leserne til å tro at Jesus var Kristus, den levende Guds sønn, og i å tro, å ha liv i overflod

“Disse ble imidlertid skrevet for at du skulle tro at Jesus er Kristus, Guds Sønn, og at du, i tro, kan ha liv i hans navn” (Joh 20:31).

Spesielt er det elementer i historien om den samaritanske kvinnen som viser at Kristus er den levende Guds Sønn, Davids Sønn lovet i Skriftene.

Evangelisten Johannes skrev at da Jesus fant ut at fariseerne hadde hørt at han utførte mange mirakler og at han døypte langt mer enn Johannes døperen, forlot han Judea og dro til Galilea (Joh 4: 2-3), og det måtte gå gjennom Samaria (Lukas 17:11).

Jesus dro til en by i Samaria som heter Sikar, hvis territorium var en eiendom som Jakob ga til sønnen Josef (Johannes 4: 5). Stedet hvor Jesus gikk i Sikar, ble boret av

Jakob.

Evangelisten fremhever Jesu menneskehet ved å beskrive tretthet, sult og tørst. Når vi nevner at disiplene hans gikk for å kjøpe mat, får det oss til å forstå at Jesus trenger å spise, at han satte seg fordi han var sliten, og når han ba den samaritanske kvinnen om vann, antydes det at han var tørst.

Selv om fokuset på evangelistens tilnærming ikke var å demonstrere at Herren Jesus var tørst etter vann, da det som ble tydelig, var hans behov for å kunngjøre kvinner de gode nyhetene om riket, er det klart at Jesus kom i kjødet (1Jo 4 : 2-3 og 2. Johannes 1: 7).

Jesus satt ved Jakobs brønn, nær den sjette timen (middag) (Johannes 4: 6, 8), da en samaritansk kvinne ankom fontenen for å hente vann (å kalle noen med navnet byen var uredelig, fordi det viste at et slikt individ ikke tilhørte Israels samfunn), og ble kontaktet av mesteren som henvendte seg til ham og sa:

– Gi meg en drink (Joh 4: 7).

Herrens holdning til samaritan (ber om vann) førte frem hva edle menn og kvinner har mest edle: fornuft, resonnement (Job 32: 8).

Kvinnen må ha stilt et spørsmål basert på en rekke forkunnskaper. Hun formulerte ikke den mest strålende tanken om menneskeheten, men det reiste et viktig spørsmål for den kvinnen og hennes folk:

– Hvordan ber du meg, som jøde, meg å drikke av meg, at jeg er en samaritansk kvinne? (Johannes 4: 9).

Samaritanere ble diskriminert av jøder, men Jesus til tross for at han var jøde, la ikke vekt på dette problemet, men kvinnen tjente sin hensikt veldig bra på den tiden.

I spørsmålet fremhever kvinnen at hun var kvinne og samtidig samaritan, det vil si at det var en dobbelt hindring for den mannen som tilsynelatende burde være mer en sjalu jøde av sin religiøsitet.

Mange spørsmål dukket opp i samaritanens hode, da Jesus ignorerte skikker og regler knyttet til jødedommen når han ba om vann.

– Forsto han ikke at jeg er kvinne og samaritan? Vil han drikke vannet jeg gir ham uten frykt for å bli forurenset?

Guds gave

Etter å ha vekket samaritanens resonnement, stimulerer Jesus ytterligere kvinnens interesse:

– Hvis du kjenner Guds gave, og hvem er det som sier til deg: Gi meg noe å drikke, vil du be ham, og han vil gi deg levende vann.

Den samaritanske kvinnen nådde ikke straks Kristi ord, fordi hun ikke hadde noen erfaring i sannheten

“Men solid næring er for den fullkomne, som på grunn av sin vane får sin sans til å skille både godt og ondt” (Heb 5:14).

Hvis samaritanen hadde et utøvet sinn, ville hun ikke stille spørsmålet:

– Herre, du har ikke noe å ta med deg, og brønnen er dyp; hvor har du da levende vann?

Av argumentet kan du se at den samaritanske kvinnen fokuserer på umuligheten av å nå vann uten de nødvendige midlene, men hun bestred ikke det Jesus sa om å ha levende vann.

Ikke med tanke på Jesu opprinnelige argument om Guds gave, analyserte hun:

– Er du større enn vår far Jakob, som ga oss brønnen og drakk seg av den og hans barn og storfe?

Å tilby et annet vannalternativ enn vannet ved Jakobs brønn, gjorde at det virket for samaritan at den ukjente jøden i det minste var overdådig, da han plasserte seg i en stilling som var overlegen til Jakob, som forlot brønnen som en arv til sine barn og, som på den tiden ga mange samaritanere behov.

Følgende spørsmål trengte svar:

– Du trenger ikke å trekke vann, og brønnen er dyp! Hvor har du levende vann?

Men Jesus arbeidet for at “høringen” av kvinnen skulle bli vekket av Guds ord, fordi hans forslag gjorde det kjent at han faktisk var overlegen faderen Jakob selv.

Det var på dette punktet at samaritanens manglende kunnskap var, for hvis hun visste hvem Jesus var, ville hun samtidig kjenne Guds gave, fordi Kristus er Guds gave.

Hvis hun visste hvem som spurte: – Gi meg en drink, Jeg ville vite at han var større enn faren Jakob, jeg ville vite at Kristus var den lovede etterkommer til Abraham i hvilken alle jordens familier ville bli velsignet (1. Mos 28:14).

Hvis hun visste hvem Kristus var, ville hun se at hun gjennom vannet Kristus ga, faktisk og ved lov, ville bli et av Abrahams barn. Hvis hun kjente Kristus, ville hun se at barna etter kjøttet ikke er Abrahams barn, men troens barn, etterkommerne til den siste Adam (Kristus) som manifesterte seg for verden (Gal 3:26) -29; Rom 9: 8).

Hvis hun kjente Kristus, ville hun se at selv om hun var en del av det siste, kunne hun være en del av det første, fordi det er gjennom etterkommeren mulig for alle folk å bli

velsignet som den troende Abraham (Mt 19:30).

Hvis hun kjente den som ba om å få drikke og som ga ham levende vann, ville hun se at han er Guds gave, for det er Kristus som gir liv til verden (Joh 1: 4). Hun ville se at han er yppersteprest i følge Melkisedeks orden, av hvem alle mennesker, av hvilken som helst stamme eller språk, kan tilby gaver og bli akseptert av Gud.

“Du steg opp i det høye, du tok fangenskap fanget, du mottok gaver til menn og til opprørerne, for at Herren Gud skulle bo blant dem.” (Sl 68:18).

Gud vitnet om offeret (gaver) som Abel hadde tilbudt på grunn av ham som ville stige opp til høyden og ta fangenskap i fangenskap, ypperstepresten utgjorde av Gud uten begynnelse og (evig) slutt på dagen (Heb 7: 3), som ga seg til seg selv som et lam som ikke ble avlivet for Gud, og bare gjennom ham blir mennesker akseptert av Gud (Heb 7:25).

Daglige nødvendigheter

Kvinnens spørsmål: – Er du større enn vår far Jacob? var relevant, men det lot ham fortsatt ikke identifisere hvem som var mannen som ba om vann fra kilden til Jakob og samtidig tilbød levende vann

“Den som drikker dette vannet, skal tørste igjen; Men den som drikker vannet som jeg gir ham, vil aldri være tørst, for vannet jeg gir ham, vil bli en kilde til vann i den som hopper inn i evig liv. ” (Johannes 4:14).

Det er overraskende at den samaritanske kvinnen, som hadde en grundig tanke da hun innså at Jesus antydte at hun var større enn far Jacob, aksepterte forslaget hans, at han hadde vann som ville forhindre ham i å være tørst, og likevel be deg om vann fra vel av Jacob.

Jesu forslag var klart:

‘Den som drikker vannet jeg gir ham, vil aldri være tørst’,
og hva ønsket han vann til hvis han hadde overlegen vann?

Kvinnen var interessert i Jesu tilbud, men hennes forståelse var uskarpt.

Hva fikk kvinnen til å ha vannet Jesus tilbød henne, selv om mesteren var tørst?

Svaret finnes i samaritanens forespørsel:

– Herre, gi meg dette vannet, så jeg ikke blir tørst igjen
og ikke kommer hit for å hente det

I dag er det nesten utenkelig arbeidet at kvinnen måtte skaffe seg vann. Det var den sjette timen da kvinnen gikk for å hente vann for å dekke sine grunnleggende behov.

Mens det i vår tid er det som mange forstår med grunnleggende, essensielle, er forskjellig fra det kvinnen trengte, er det mulig å måle hvor mye det mannen forstår som essensielle muddies resonnementer. Hvis det som er vesentlig, kompromitterer forståelsen av det som er foreslått i evangeliet, hva med livets saker?

En mann den samaritanske kvinnen ikke visste ba om vann, og nå tilbød han vann med ufattelige egenskaper: han ville slukke tørsten slik at han ikke lenger trengte å drikke vann igjen.

Da kvinnen viste interesse for ‘levende vann’, sa Jesus:

– Gå, ring mannen din og kom hit. Kvinnen svarte:

– Jeg har ikke en mann. Jesus svarte:

– Du sa bra: Jeg har ingen mann; Fordi du hadde fem ektemenn, og det du nå har, er ikke din mann; dette sa du med sannhet.

Legg merke til at Jesus ikke dømte verdier på kvinnens tilstand, for han sa selv at han ikke dømmer noen etter kjøttet, for han kom ikke for å dømme verden, men for å frelse (Joh 8:15) ; Johannes 12:47).

På dette tidspunktet anerkjente kvinnen Jesus som en profet:

- Herre, jeg ser at du er en profet! Det er interessant at den samaritanske kvinnen anerkjente den jøden som en profet samtidig, og samtidig overraskende spurte følgende spørsmål:
- Våre fedre tilbad på dette fjellet, og du sier at Jerusalem er stedet å tilbe.

Da den samaritanske kvinnen oppdaget at Kristus var en profet, la hun sine grunnleggende behov til side og begynte å forhøre seg om tilbedelsesstedet.

Som samaritan kjente hun godt historien som førte til at jødene ikke kommuniserte med samaritanene. Esra-boken inneholder en av misforståelsene som eksisterte mellom jøder og samaritanere fordi jødene ikke lot samaritanene hjelpe til med å bygge det andre tempelet under Cyrus 'ordre (Ed 4: 1-24), og oppløsningen startet fordi kongen av Assyria installerte folk fra Babylon i byene i Samaria som kom for å bo i regionen, og erstattet Israels folk som tidligere ble tatt til fange og som adopterte den jødiske religionen (2Kg 17:24 komp. Ed 4: 2 og 9- 10).

Spørsmålet om plasseringen av tilbedelse era tusenårsdagen og før en profet er hans daglige krangel ikke lenger viktig, fordi muligheten var unik: oppdag tilbedelsesstedet og hvordan man kan tilbe.

Er det nysgjerrig å vite hva reaksjonen ville være i vår tid hvis en kristen oppdaget at han var foran en profet? Hva ville spørsmålene være for noen som presenterte seg som en profet?

Jeg forestiller meg at hvis dagens kristne fant en profet, ville spørsmålene være: – Når skal jeg kjøpe huset mitt? Når skal jeg ha bilen min? Når skal jeg gifte meg? Hvem skal jeg gifte meg med? Vil barnet mitt være mann eller kvinne? Når betaler jeg gjeldene mine? Blir jeg rik? Etc.

Men da samaritanen oppdaget at hun var før en profet, ønsket hun å få vite om åndelige problemer, og la hennes jordiske behov stå i bakgrunnen. Det var ikke viktig å vite om hun skulle få en mann, eller om hun ville slutte å gå til Jacobs brønn for å hente vann. Nå hadde spørsmålet om stedet for tilbedelse pågått i generasjoner, og det var en mulighet som ikke kunne gå glipp av.

Med uttalelsen:

– Jeg ser at du er en profet! kan vi vurdere at kvinnen forsto hva som egentlig skjedde.

I motsetning til andre jøder som var fiksert på grunn av deres religiøsitet, legalisme og ritualisme, var ikke Israels profeter jøder knyttet til slike bånd.

Det var som å si: – Ah, nå forstår jeg det! Du er som Elia og Elisa, profeter som ikke ble bønnfalt andre folkeslag, siden begge gikk til andre nasjoner og til og med kom inn i foreldreløse, enker osv. Bare som en profet for å kommunisere med en samaritansk kvinne, siden Elia dro til hjemmet til en enke som bodde i Sarepta, i Sidons land og ba ham om vann å drikke:

“Gi meg, jeg ber deg, litt vann å drikke i en vase” (1Kg 17:10).

Elisa brukte på sin side det som ble tilbudt ham av en velstående kvinne som bodde i byen Sunem, som på samme måte ble oppkalt etter bynavnet som det var tilfellet med den samaritanske kvinnen (2.Kongebok 4: 8).

Det er ekstremt viktig å analysere Nikodemus 'historie i sammenligning med den samaritanske kvinnen, for for Gud er en mann med alle moralske og intellektuelle egenskaper som det var tilfelle med Nikodemus, lik noen uten fortjeneste, slik det var tilfellet med samaritaneren. kvinne.

Tilbedelse

Det var da Jesus svarte:

- Kvinne, tro meg at den time kommer, da verken på dette fjellet eller i Jerusalem vil du tilbe Faderen.

Jesus lærte den samaritanske kvinnen at tiden var kommet, for tilbedelse var ikke lenger knyttet til et fjell, det være seg Jerusalem eller Samaria.

Jesus ba den samaritanske kvinnen om å tro på ham og følge hans lære

- “Kvinne, tro meg...” (v. 21). Så retter han et spørsmål som er felles for jøder og samaritanere:
- “Du elsker det du ikke vet; vi elsker det vi vet fordi frelsen kommer fra jødene ”.

Selv om samaritanene forsto at de tilbad Gud, likevel tilbad de ham uten å kjenne ham. Samaritanernes tilstand er den som apostelen Paulus skildret for kristne i Efesus: «Husk derfor at du tidligere var hedninger i kjødet og ble kalt uomskjæring av de i kjøttet som ble kalt omskjæring laget av menneskehånd; At du på det tidspunktet var uten Kristus, atskilt fra Israels samfunn og fremmede for løftens pakter, uten håp og uten Gud i verden ” (Ef 2:11-12).

Å ha en vilje til å tilbe Gud gir ikke mennesket tilstanden til den sanne tilbeder, fordi jødene også tilbad og tilbad det

de visste, for frelse kommer fra jødene (Joh 4:22), men slik tilbedelse var ikke i ånd og i sannhet (v. 23). Profetene protesterte om dette faktum: "For Herren har sagt: For dette folket kommer nær meg og med sin munn og med leppene ærer meg, men deres hjerte vender seg fra meg, og deres frykt for meg består bare av menneskers bud som han fikk beskjed om " (Jes 29:13).

Jesu uttalelse er lik jøder og samaritanere, ettersom begge trodde at de tilbad Gud, men deres tilbedelse var bare noe som kom fra munnen, men bort fra 'nyrene' "Du plantet dem, og de slo rot; de vokser, de bærer også frukt; du er ved munnen din, men langt fra nyrene dine " (Jer 12: 2).

Jesus presenterer det sanne begrepet tilbedelse når han sier:

– "Men tiden kommer, og den er nå, da sanne tilbedere vil tilbe Faderen i ånd og sannhet; fordi Faderen søker dem som tilber ham " (v. 23).

Tilbedelse av Gud er bare mulig i ånd og i sannhet, i motsetning til tilbedelse med leppene, som refererer til en "tilnærming" til Gud bare med leppene, den ser ut, men hjertet forblir fremmedgjort for Gud.

Hva ser faren etter? Sanne tilbedere, det vil si de som tilber i ånd og sannhet. I følge Skriftene søker Guds øyne de rettferdige, de trofaste på jordens overflate, for bare de som går den rette stien, kan tjene ham "Mine øyne vil være rettet mot de troende i landet, så de kan sitte sammen med meg; den som vandrer på en rett vei, vil tjene meg " (Sal 101: 6), som står i kontrast til Israels folks tilstand: "Likevel søker de meg hver dag, de gleder seg over å kjenne mine veier, som et folk som gjør rettferdighet og ikke forlater sin Guds rett; de ber meg om rettferdighetens rettigheter, og de gleder seg over å nå ut til Gud " (Jes 58: 2).

Det vil si at Gud er nær de som påkaller ham, men de som påkaller ham i sannhet "Herren er nær alle som påkaller ham,

alle som påkaller ham i sannhet” (Sl 145: 18). Bare ved å påkalle Gud ‘i sannhet’ blir fiendskap brutt og fellesskap gjenopprettet til det punktet at mennesket bosetter seg med Gud “Og han reiste oss opp med seg og lot oss sitte i himmelen, i Kristus Jesus” (Ef 2: 6).

Hvordan påkalle Gud i sannhet? Å gå inn i rettferdighetens dør. Bare de som kommer inn i rettferdighetens dør, tjener sann pris til Gud (Sl 118: 19). Bare de som kommer inn i Herrens dør, er trofaste og rettferdige (Sl 118: 20), og bare på disse er Herrens øyne.

Jesus gjør det klart at: “Gud er ånd, og det er viktig at de som tilber ham, tilber ham i ånd og sannhet”, hvorfor, Gud er ånd, og Jesus legger til at ordene han sa er ånd og liv (Johannes 7:63), derfor , for å tilbe i ånd og i sannhet er det nødvendig for mennesket å bli født av vann og Ånd (Joh 3: 5), å bli født av de ord som er talt av Kristus.

Sikkerheten til den samaritanske kvinnen

Til tross for den daglige nødvendigheten av å måtte hente vann, noe som tydet på kvinnens ydmyke tilstand, ettersom hun ikke hadde en slave, hadde hun håp. Til tross for at hun ikke tilhørte det israelske samfunnet, var hun sikker:

– Jeg vet at Messias (som kalles Kristus) kommer; når han kommer, vil han kunngjøre alt for oss.

Hvor kom slik sikkerhet fra? Nå kom en slik forsikring fra Skriftene. Tilliten hennes var fast, ettersom hun ikke forventet å ha en privat brønn, eller en egen ektemann. Skriftene lovet ikke økonomisk eller familieforbedring, men det antydte at Kristus, mellommann mellom Gud og mennesker, skulle komme, og at han ville gjøre kjent for menneskene alt

som gjelder Guds rike.

I lys av kvinnens tillit til Skriftene, åpenbarer Jesus seg: – Jeg er, jeg snakker til deg! Hvorfor åpenbarte Jesus seg for den kvinnen, hvis han i andre bibelske avsnitt instruerer disiplene om ikke å åpenbare for noen at han var Kristus? (Mt 16:20) Fordi den sanne bekjennelsen er den som stammer fra vitnesbyrdet som Skriftene gir om Kristus (Johannes 5:32 og 39), og ikke fra mirakuløse tegn (Johannes 1:50; Johannes 6:30).

I det øyeblikket kom disiplene og ble forvirret over at Kristus snakket med en kvinne

“Og i dette kom disiplene hans og ble overrasket over at han snakket med en kvinne; men ingen sa til ham: Hvilke spørsmål? eller: Hvorfor snakker du med henne? ” (v. 27).

Den samaritanske kvinnen forlot sin hensikt og løp til byen og oppfordret mennene til å undersøke om jøden ved kilden til Jakob var Kristus

– «Så forlot kvinnen krukken sin og gikk inn i byen og sa til mennene: Kom, se en mann som har fortalt meg alt jeg har gjort. Er ikke dette Kristus? ” (S. 28 og 29)

Da en kvinne på den tiden var en annenrangs borger, påtok hun seg ikke sin tro, men hun oppfordret menn til å gå til Jesus og analysere hans ord. Byens folk dro og gikk til Kristus

– “Så de forlot byen og gikk til ham” (v. 30).

Igjen ble merkene til en sann profet tydelige: “Og de ble fornærmet av ham. Men Jesus sa til dem: “Det er ingen profet uten ære, unntatt i hans land og i sitt hjem” (Mt 13:57). Blant utlendinger ble Jesus hedret som en profet, forskjellig fra sitt hjemland og hjem (Mt 13:54).

Disiplene bønnfalt mesteren:

– Rabí, spis. Jesus svarte dem:

– Jeg har mat å spise som du ikke kjenner.

Deres oppfatning var fortsatt fokusert på menneskelige behov. Det var da Jesus erklærte for dem at han var 'sulten' på å gjøre sin fars vilje og å gjøre sitt arbeid. Hvilket arbeid ville det være? Svaret er i Johannes 6, vers 29:

“Dette er Guds verk: tro på den han sendte”.

Mens disiplene hans visste hvordan de skulle lese tidene da denne verden ble plantet og høstet (Johannes 4:34), 'så' Jesus de hvite åkrene for Faderens høst. Fra det øyeblikket da Kristus manifesterte seg for høsterne var allerede motta lønn i verden, og innhøstingen for evig liv hadde allerede begynt, og både såmannen og skjæreren gledet seg over det utførte arbeidet (v. 36).

Jesus siterer et ordtak: “Den ene er såmannen, og den andre er den som skaper” (v. 37), og advarer disiplene sine om at de fikk i oppdrag å høste i felt de ikke virket (v. 38). Hvilke felt er dette? Markene som Jesus så som høstklare, var hedningene. De hadde aldri jobbet blant hedningene, nå fikk de i oppdrag å arbeide blant hedningene, ettersom andre allerede hadde gjort denne herren, det vil si at noen profeter som Elia og Elisa hadde dratt til hedningene for å forkaste oppdraget de skulle utføre (v. 38).

På grunn av vitnesbyrdet fra kvinnen, som sa:

– Han fortalte meg alt jeg har gjort, mange av samaritanene trodde på Kristus. Som? Fordi hun sa:

– Han fortalte meg alt jeg har gjort, Jesus gikk til samaritanene og ble hos dem i to dager, og de trodde på ham på grunn av hans ord (Johannes 4:41).

De trodde ikke på Kristus bare av kvinnens vitnesbyrd, men de trodde fordi de, da de hørte Kristus kunngjøre himmelriket for

dem, trodde at han virkelig var verdens frelser (Johannes 4:42).

forvrengninger

Mens formålet med Skriften og Kristus var at menn skulle tro at han er verdens frelser, Guds lam som tar bort verdens synd osv., I vår tid er det forskjellige typer evangelier som ikke fremmer Guds sanne verk, det vil si: at mennesker tror på Kristus som Guds utsending.

Deres håp er ikke at verden skal komme, der Kristus vil komme og ta de som tror med ham (Joh 14: 1-4), men fikse på ting og ønsker i denne verden.

Mange falske lærere henleder oppmerksomheten til de uforsiktlige ved å påpeke deres daglige behov. Hvorfor? Fordi menns behov skjuler resonnementet og ikke lar dem analysere viktige logiske spørsmål. Talen fra falske lærere peker alltid på behovene i hverdagen for å forvirre de uforsiktlige, ettersom deres taler er forfengelige.

Det er de som vil omgi seg med lærere i henhold til deres interesser og som vender seg til fabler (2. Tim. 4: 4). Andre anser Kristus som en profittkilde, og velger bort dem som ønsker å bli rik (1. Tim. 6: 5-9).

Men det er også de som ser ut som gudfryktighet, som bare er en annen religion, fordi budskapet deres er rettet mot foreldreløse og enker som kjemper for fattiges sak og trenger materielle goder, men de benekter evangeliets effektivitet ., fordi de motsier viktige sannheter som den fremtidige oppstandelse fra de døde og Jesu gjenkomst (2. Tim 2:18 og 3: 5;)

“Hvorfor, hva er vårt håp eller vår glede eller vår herlighet? Står du ikke også foran vår Herre Jesus Kristus

når han kommer? ” (1Th 2:19).